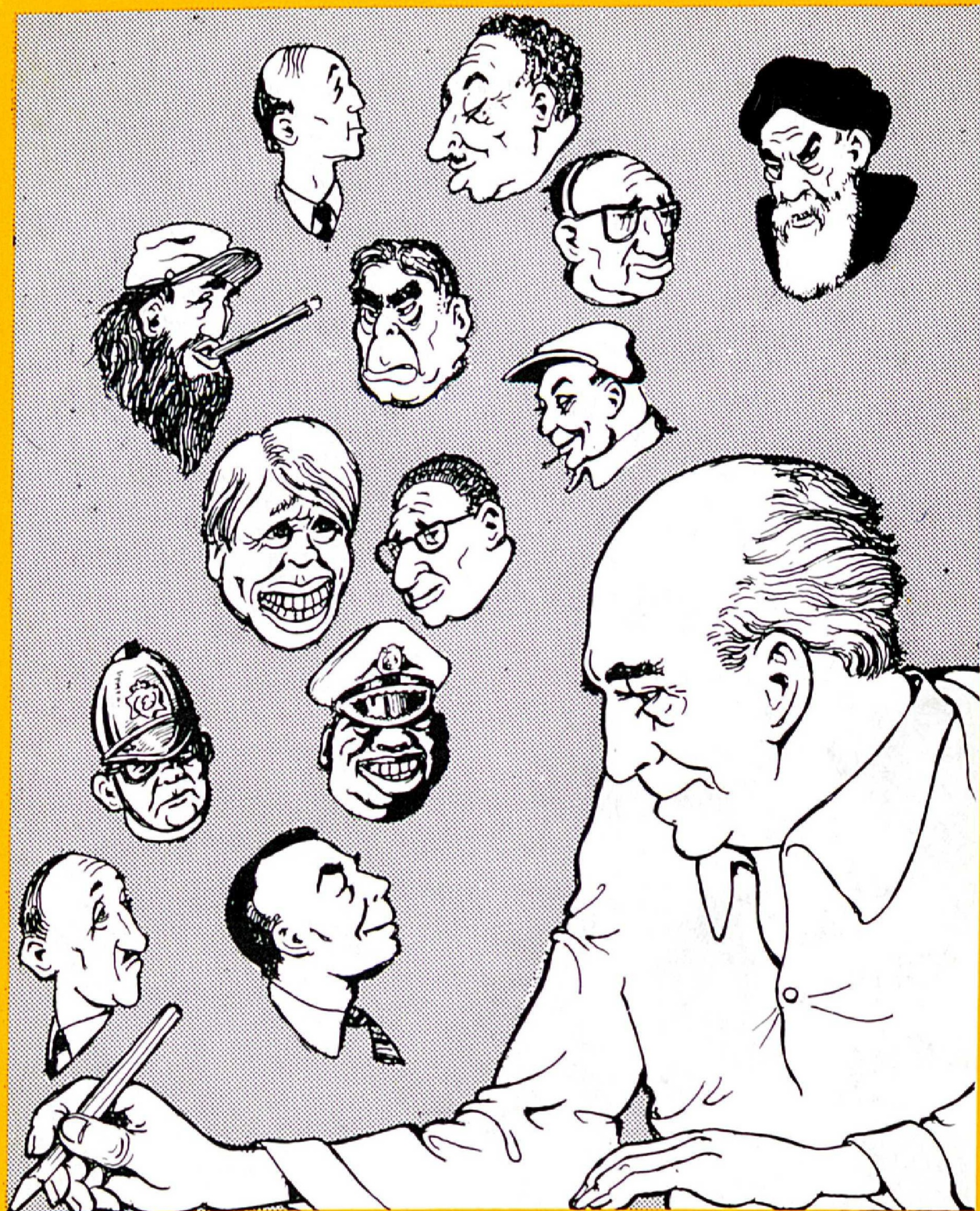

WINTERS

Hoeilaart

gemeente in Vlaams Brabant
aan de rand van het Zoniënbos.

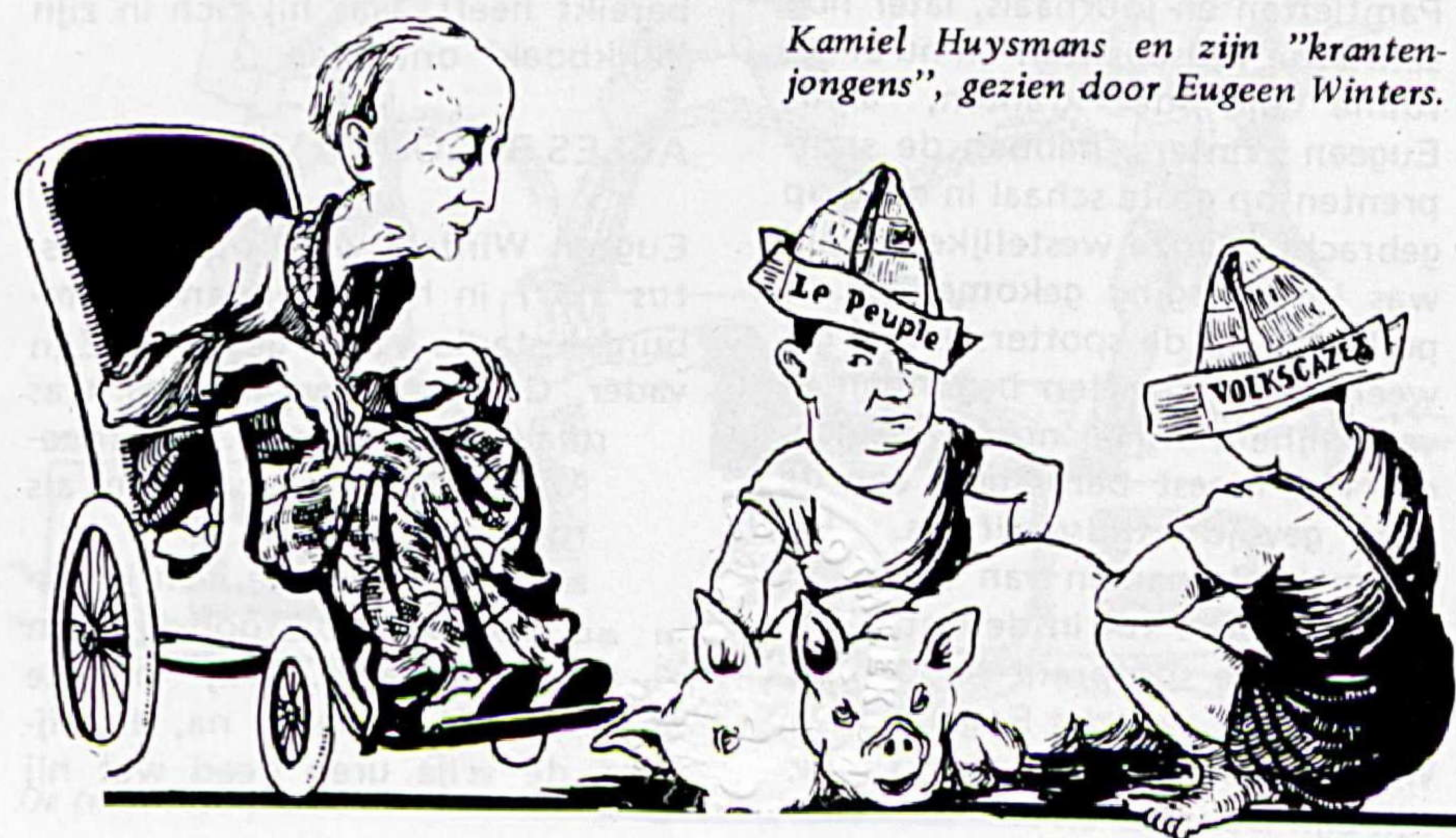
- Jaarlijks Druiven- en Wijnfestival op het derde week-eind van september: * druivenexpo;
* kunsttentoonstellingen;
* animatie op straten en pleinen;
* jaarmarkt;
* lichtstoet;
* Kartoennale
- centrum van de druiventeelt;
- wandeltoerisme;
- paardensport.

EUGEEEN WINTERS DE POLITIEKE PRENTENMAKER

Eugeen Winters, de politieke prentenmaker van Gazet van Antwerpen, werd op 11 februari 1978, omwille van zijn "visualisering van de politieke aktualiteit", in de Europese Eresenaat opgenomen. Hij was toen 70 geworden. Hij hield zich echter al jaren, met een onvoorstelbare regelmaat, met het buitenland bezig. Hij tekende het politieke klimaat in die landen, op een stoïcijns kalme, maar innerlijk geladen manier. Hij deed dat, week na week en jaar na jaar, in duizenden spotprenten. Hij wist de doorsneelezer, op een voor hem eerder gemakkelijke manier,

in de politieke brij te duwen en hem daardoor in nauw contact te brengen met al wat er waar ook ter wereld gebeurde. Want hij heeft oog voor alles. Hij kijkt raak, en zijn hand schetst zo mogelijk nog raker, schrijft Walter Kunnen in de inleiding tot het "kijkboek", dat 50 spotprenten van de bekroonde bevat en dat door de raad van beheer van de "Beweging voor de Verenigde Staten van Europa", Prins Boudewijnlaan 323, te Wilrijk, in 1978 werd uitgegeven. Eugeen Winters, die in dit "kijkboek" de karikatuur ontleedt, staat even stil bij

Kamiel Huysmans en zijn "krantenjongens", gezien door Eugeen Winters.

Hiëronimus Bosch en Pieter Breugel "... die hun eigen groteske wereld op onnavolgbare wijze hebben geschapen". Het is misschien, aldus Eugene Winters, wat oneerbiedig het werk van Bosch als karikaturaal te beschouwen, waar het om ongelooflijke meesterwerken gaat. Maar stuk voor stuk zijn zij hekelend en niemand kan de grimlach ontgaan, die achter deze angstaanjagende wereld schuilt...

Hij heeft het over het karikaturale, dat bij Breugel duidelijker dan bij Bosch, via zijn spreekwoorden en volksgezegden, in zijn plattelandstaferelen op de voorgrond komt. Hij hervindt de voortzetting van deze traditie bij latere schilders als Jan Steen, Adriaan Brouwer, Frans Hals en wat later, bij de grote Goya. Hij zegt dat "...De karikatuur zoals wij die kennen, feitelijk een typisch kind van de drukpers is." Pamfletten en journaals, later nog satirische tijdschriften en nu al geruime tijd de kranten, aldus Eugene Winters, hebben de spotprenten op grote schaal in omloop gebracht. Onze westelijke wereld was in beweging gekomen en de politiek riep de spotters in het geweer. Tijdschriften begonnen te verschijnen. Hij noemt Punch, dat het meest beroemde, aan de spot gewijde tijdschrift is. Hij noemt ook namen van tekenaars die een grote rol in de ontwikkeling van de spotprent hebben gespeeld. Hij zegt dat Engeland zijn William Hogarth had, zoals Frankrijk zijn Daumier en Duitsland zijn

Wilhelm Busch. Hij stipt bewust maar een paar namen aan, al wil hij nog wijzen op "... de grote figuur van Louis Raemaekers, een Roermondse tekenleraar, die zich later in Brussel vestigde en een wereldfaam verwierf in de periode onder en kort na de eerste wereldoorlog".

Het leger van karikaturisten is nu niet meer te overzien; het is ook onbegonnen werk namen te noemen, zegt Eugene Winters. Hij zwijgt over de anderen en over zichzelf.

Hij schrijft echter "... dat een krant, die zich een beetje respecteert, een eigen tekenaar moet hebben, die mee de politieke opinie vormt".

Hij is er van overtuigd, dat men op een spotprent geen antwoord kan geven: Je kunt er alleen maar gemuseerd of geërgerd over nadenken, en dat is haar grote kracht, omdat zij daarmee haar doel al bereikt heeft, laat hij zich in zijn "kijkboek" ontvallen...

ALLES BEGON IN VENLO

Eugene Winters werd op 7 augustus 1907 in het Nederlands Limburgse stadje Venlo geboren. Zijn vader, Casper Johan Winters, was kleermaker van beroep. Zijn moeder Antoinette Mans, kwam als huisvrouw uren te kort.

Eugene Winters voelde, van jongsafaan, de kunstmikroob in zijn vingers kriebelen. Hij "prutste en tekende" zijn vader na, die tijdens de vrije uren deed wat hij niet laten kon.

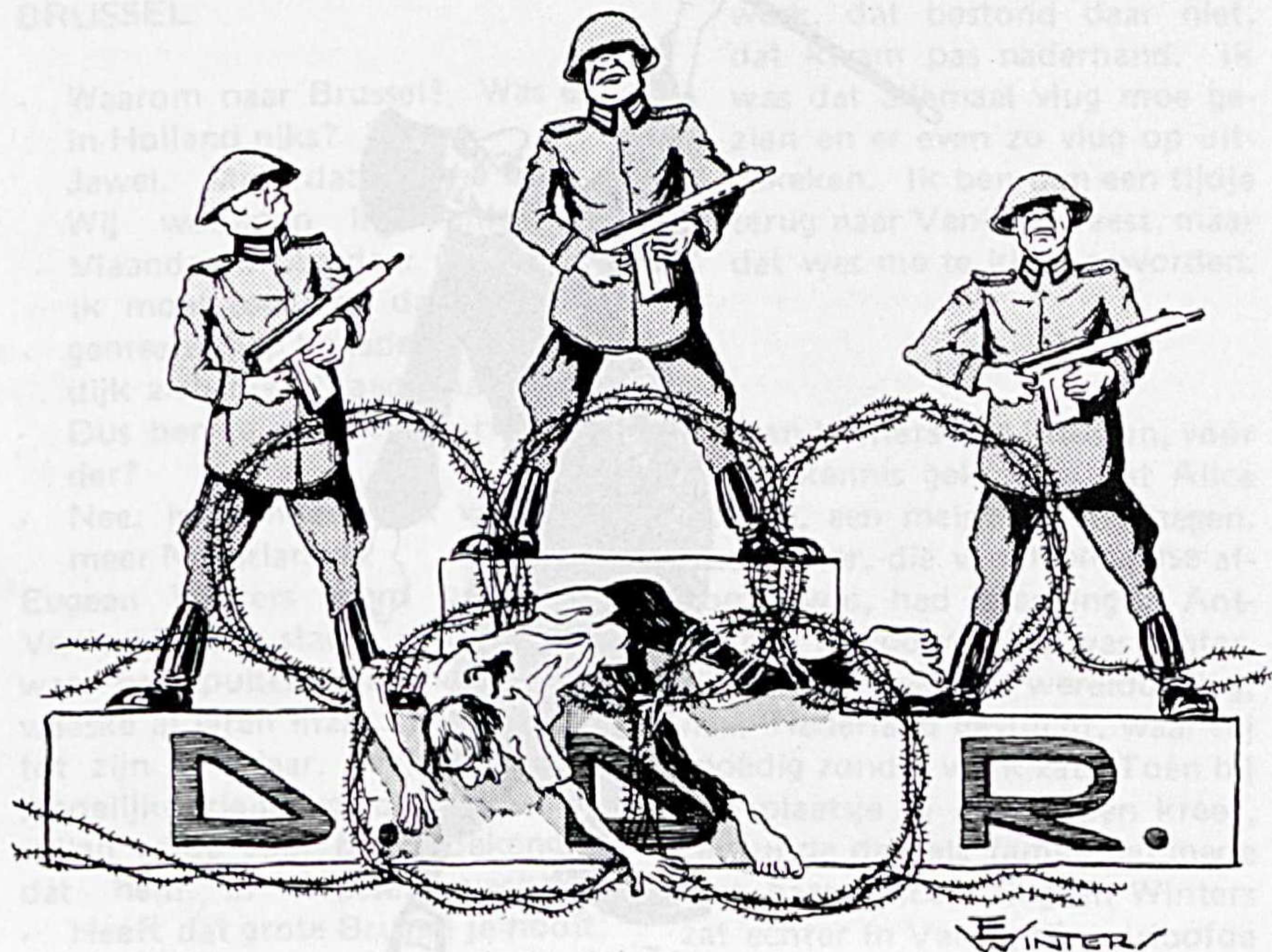
Eugene Winters praat met liefde en eerbied, zonder veel franjes, over zijn vader. Hij weet dat hij "het" van hem heeft:

- Vader was een fantastisch verteller. Hij fantaseerde, al is "fantasie" precies niet het juiste woord...
- Vertelde hij je misschien van die met fantasie doorspekte heimatverhalen?
- Nee! De verhaaltjes die hij vertelde, die zoog hij uit zijn duim. Ik ging met mijn kameraadjes dikwijls bij hem aan tafel zitten, terwijl hij aan 't "couperen" was. Ik nam hem dan bij de mouw en dan begon hij zijn verhaaltjes te spuien. De gek-

ste eerst. Hij was een man met fantasie, mijn vader. Hij heeft me altijd aangewakkerd...

Toen Eugene met sukses de lagere school had doorlopen, kwam hij op de HBS terecht, waar hij ondermeer les kreeg van de heer Carjeanne, een biezonder pasteltekenaar, die hem vooral in zijn tekenwerk heeft aangemoedigd.

- Ik heb in die tijd mijn eerste publikatie in de Venlose Courant gehad. Ik was toen een jaar of zestien, denk ik. Er was een kraan gekomen aan de Maas. Op dat ogenblik was dat iets geweldigs, een mechanische kraan! Dat ding zag er nogal

De (niet-olympische) scherpschutters (juli 1976)

De gretige hand van Griekenland (juli 1974)

monsterachtig uit. Ik heb twee tekeningen gemaakt van dat monster, dat daar stond op zijn stalen poten, met die gapende muil!

Eugeen Winters had op school goeie punten. Hij betwijfelde echter wat hij later zou doen. Hij wilde zich, in den beginne, aan de letteren begeven, omdat hij graag gedichten en af en toe ook proza schreef. Hij bleef uiteindelijk bij zijn eerste liefde, bij dat oeroude tekenen, waarin hij kon opgaan. Hij ging naar Brussel, van waar hij de wereld wilde zien.

MET SCHOOLFRANS NAAR BRUSSEL

- Waarom naar Brussel? Was er in Holland niks?
Jawel. Maar dat zei me niets. Wij woonden in Venlo en Vlaanderen ligt daar dicht bij. Ik moet toegeven dat de taalgemeenschap beneden de moerdijk zich hierbij aangepast had.
- Dus ben je geen échte Hollander?
- Nee, integendeel! Ik voel me meer Nederlander.

Eugeen Winters werd groot in Venlo, in één stadje van plezier, waar het spouterige en het karnavaleske al jaren inzat. Hij bleef er tot zijn 17e jaar. Hij verliet de landelijke kleinstad, die hij per se ruilen wilde voor het onbekende, dat hem in Brussel wachtte.

- Heeft dat grote Brussel je nooit overdonderd?
- Nee, dat niet, al zou ik er moei-

lijk terug aan beginnen, want toen was alles nog Frans. Ik kwam daar met mijn schoolfrans. Ik had geen woordkeuze. Ik kon het in den beginne moeilijk uitleggen, en dat vond ik erg.

- Je kon het niet tekenen?
- Nee, da's juist. En 'k heb er ook niet zoveel geleerd, in de "Académie des Beaux Arts", zoals men die noemde. De beste leraar, die ik daar had, was Van Haeren. Ik heb daar al met al niet veel meegenomen. Och God, dat was akademisch werk, dat was tekenen uit de hand en de anatomie die je daar leerde. Maar het vrije werk, dat bestond daar niet, dat kwam pas naderhand. Ik was dat allemaal vlug mee gezien en er even zo vlug op uitgekeken. Ik ben dan een tijdje terug naar Venlo geweest, maar dat was me te klein geworden.

Eugeen Winters had intussen, vóór 1927, kennis gekregen met Alice Zufang, een meisje uit Nijmegen. Haar vader, die van Hongaarse afkomst was, had jarenlang in Antwerpen gewoond. Hij was echter, tijdens de eerste wereldoorlog, naar Nederland gevlucht, waar hij spoedig zonder werk zat. Toen hij een plaatsje in Antwerpen kreeg, verhuisde de hele familie en mede met haar Alice. Eugeen Winters zat echter in Venlo; zijn verloofde en haar ouders zaten in Antwerpen.

HET OVERLIJDEN VAN GENE- RAAL FOCH

- Ik ben toen, op een goeie dag in maart 1929, de kantoren van de Gazet van Antwerpen binnengestapt. Ik had een tekening gemaakt, naar aanleiding van het overlijden van generaal Foch (1851-1929). Die tekening hebben ze opgenomen...
- Betaalde men toen ?...
- Dat wel, maar wat is in Vlaanderen een karikatuur betalen? Het kwam er bij mij alleen maar op aan om bekend te geraken. De direkteur destijds was Alfred Somville. Als je nog eens wat hebt, kom dan maar af, zei die. Ik ben dan geregeld verder gegaan, als er wat voorviel. Dat kon twee keer in de week zijn, of één keer in twee weken...

Eugeen Winters woonde in die tijd op een kamertje in Merksem.

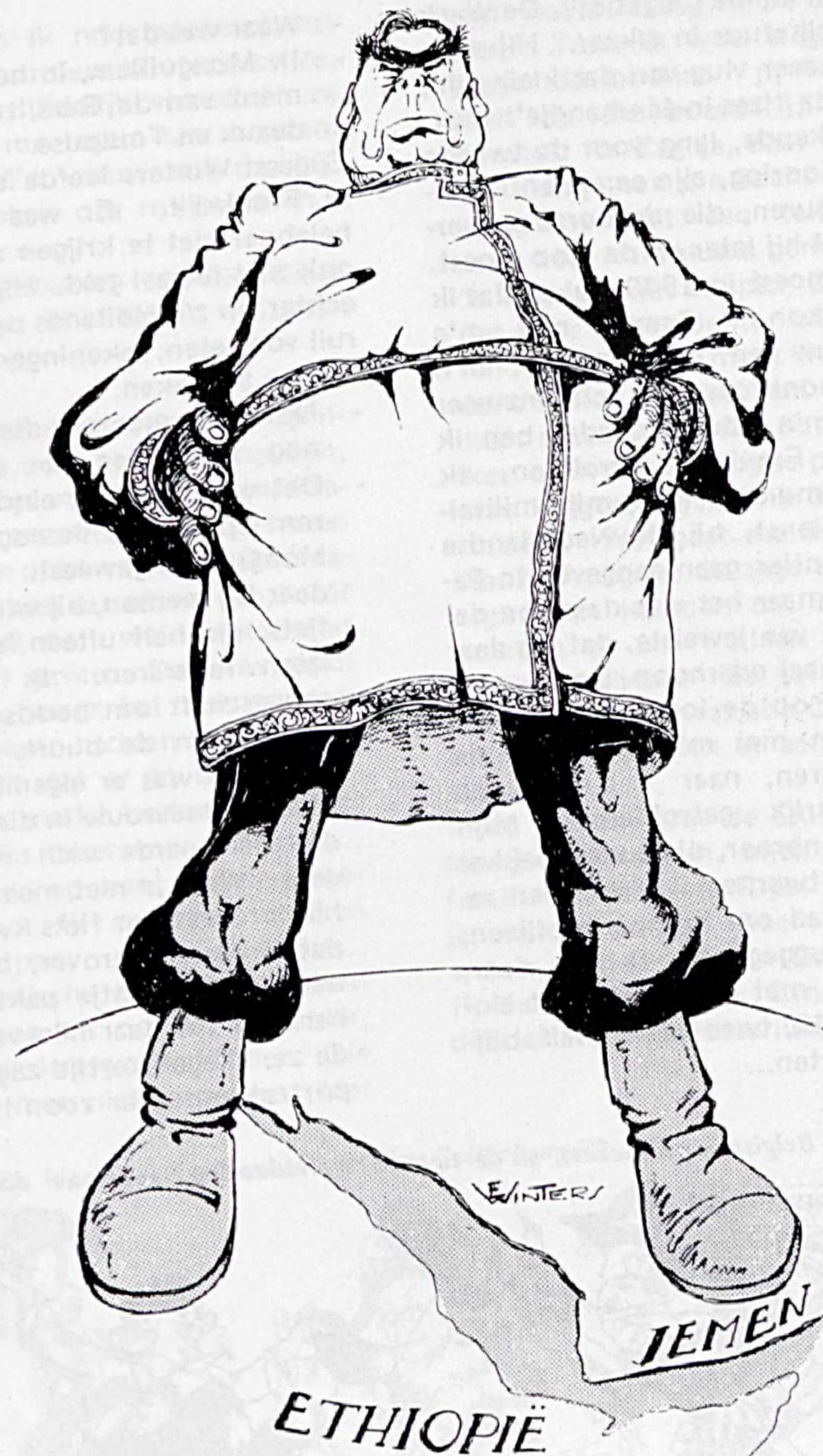
- Op een nacht werd ik daar met een grote ontploffing gekonfronteerd. Ik was er naartoe gegaan, 's morgens tegen een uur of drie, en ik had daarvan enkele tekeningen en een verslagje gemaakt en die verschenen in de krant. Ik moest nadien bij de direkteur komen en die vroeg me of ik als reporter in dienst wilde komen, want ik was los verbonden en ik had, eenmaal in de week, mijn vaste rubriek "Wandelingen in Antwerpen", met illustraties erbij. Toen kwam de Wereldtentoonstelling van 1930. Gazet van Antwerpen was als eerste krant tot de

uitgave van een extra-editie in helio (diepdruk) overgegaan. Eugeen Winters bracht daarin, drie-vier keren per week, z'n eigen verhaaltje, dat hij telkens met een expotekening wist op te vrolijken. Tussendoor maakte hij ook "getekende verslagjes" van het Assisenhof... Hij leerde er Abraham Hans (1882-1939) uit Kontich kennen.

- Hans was toen verslaggever bij Het Laatste Nieuws. Hij deed de Assisenhofzaken. Ophefmakende dingen in feite. Hij was een goeie vriend, maar een echte veelschrijver. Hij schreef twee, drie feuilletons tegelijk voor zijn krant. En dan waren daar nog zijn "Hansjes" waarvoor ik nog tekeningen heb gemaakt.
- Als schrijver was Hans wel een veelvraat?
- Hans had een lade... Daarin zaten de steekkaarten voor zijn vervolgomans. Hij wist soms niet of zijn mensen nog leefden of dat ze al dood waren... En die schreef zo dag na dag...
- Is dat nog denkbaar in deze tijd?
- Nee. Trouwens, zo'n literatuur zou nu niet meer op prijs worden gesteld, ook al was Hans geweldig populair.

DE WEEK IN KARIKATUUR

Eugeen Winters kwam later op de redactie "buitenland" terecht. Daar tekende hij, elke week, in zes hekelprentjes, "in een rot gewrin-

De Kolossus van Aden ofte de droom van het Kremlin en de nachtmerrie van het Westen.

gel van kleine dingetjes'', De Week in Karikatuur in elkaar. Hij schakelde zeer vlug van dat klein-zijn, naar de ''zes-in-één-bandje'' over. Hij tekende, lang voor de tweede wereldoorlog, zijn eerste anti-nazi- karikaturen, die de oorzaak werden dat hij later op de loop moest.

- Ik moest in 1940 maken dat ik wegkon. Samen met m'n vrouw en de kinderen, m'n schoonbroer, m'n schoonzuster en m'n schoonmoeder ben ik naar Frankrijk getrokken. Ik ben me daar, voor mijn militaire dienst, bij de Nederlandse instanties gaan aangeven in Parijs, maar het was daar een debacle van jewelste, dat lag daar allemaal overhoop. De Duitsers lagen op de loer. Ik ben dan, samen met m'n vrouw en de kinderen, naar 't zuiden van Frankrijk getrokken. Mijn schoonbroer, die banketbakker in Antwerpen was en geen reden had om bij ons te blijven, is teruggegaan. Ik ben daar, samen met mijn gezin, tot einde 1942, twee jaar en half, blijven zitten...

- Waar was dat?
- In Monguilllem, in het departement van de Gers, tussen Bordeaux en Toulouse.

Eugeen Winters leefde er als God in Frankrijk. Er was daar een heleboel niet te krijgen en hij had ook niet te veel geld. Hij loste dat echter op z'n Hollands op, door in ruil voor eten, tekeningen voor die boeren te maken.

- Normaal moeten die mensen nog werk van je hebben?
- Dat wel. Op het einde der jaren vijftig ben ik nog eens in Monguilllem geweest. Ik kwam daar bij mensen, bij wie ik mijn fiets, die half uiteen hing, had laten repareren. Ik had die aangeschaft om boodschappen te doen in de buurt, want in dat dorp was er eigenlijk niks. Maar de mevrouw in die winkel die herinnerde zich me niet eens. Weet je niet meer dat ik hier vroeger per fiets kwam, en dat ik dan, hierover, bij ''pomade'' een pintje pakte? Ik herinner me daar niks van, zegde ze. Tegelijkertijd zag ik een portret van haar zoon hangen.

Dat heb ik nog getekend, zei ik. O monsieur Winters, zei ze. Ze was duidelijk verrast en ze drukte me tegen haar boezem aan. M'n vrouw was daarbij. Wij hebben ons rot gelachen...

EEN TEKENING VOOR EEN KALKOEN EN TWEE KONIJNEN

- Daar waren er veel in Monguilllem die zo'n tekening hadden, zegt Eugeen Winters. Eens kregen al onze kinderen de mazen. De dokter kwam. Daar raken ze wel van af, zei die, maar je moet hen wel versterkend voedsel geven. Dat was mooi gezegd, maar het was er niet. De boeren hadden ondertussen ontdekt dat er zo iets als een zwarte markt bestond. Ze lieten niks meer van zich gaan... Ik was op een boerderij geweest. Ik zag daar kippen rondlopen, lijk olifanten... Fantastische beesten! Ik kon wel betalen op dat ogenblik, maar ik kreeg geen kippen. Die wilde men niet verkopen. Met

veel moeite kreeg ik 24 eieren mee. Toen ik wou weggaan, zegde de boerin: jij woont toch op die boerderij, naast Lencla? 'k Zeg ja, daar woon ik. Heb je van die dochter van Joséphine niet een tekening voor haar kommunie gemaakt? 'k Zeg ja, dat klopt. Zou je dat voor mijn dochter niet willen doen? Dan moet ik eerst eens kijken hoeveel verf ik nog heb, antwoordde ik. Ik zal kijken of ik de verf nog te pakken kan krijgen, dan wil ik dat wel maken. Wat gaat me dat kosten? Vroeg ze. Ik zeg: nou direkt een kalkoen om mee te nemen en als 't klaar is, nog twee konijnen! Ze gaf me de kalkoen. Dat was ook de enige mogelijkheid om er aan te geraken.

Twee weken voor de Duitsers in Monguilllem waren, ontsnapte de familie Winters, via Rigo, in Spanje, naar Jamaica, waar hij zijn vrouw en de kinderen Godelieve, Roeland, Reinhilde, Erna, Blandine en Wilfried achterliet, om van

De Belgische politiekers, na de tweede wereldoorlog, zoals ze door Eugeen Winters in ''De Week in Karikatuur'' werden ''uitgebeend''.

daaruit bij de Nederlandse strijdkrachten in Canada te belanden... Eugene Winters kreeg er zijn eerste opleiding. De dag dat hij naar het front moest kwam er, bij zijn legereenheid, een telegram van het ministerie van Overzeese Gebiedsdelen, waarbij gevraagd werd hem ter beschikking van het departement te houden. Hij werd wat later, in 1943, op voorstel van de gouverneur van Curaçao, die een gewezen journalist was, tot perschef op de Nederlandse Antillen benoemd. Eugene Winters diende daar "voorlichting" te geven, al kroop hij af en toe, ten gerieve van de zeer weinige publiciteitsbladen die daar verschenen, op de punt van zijn tekenpen. Hij sleet er zalige jaren. In 1947 was hij terug te Antwerpen op de krant. Hij was zeven jaar weg geweest. Van zijn vroeger "politiek prikwerk" was niks overgebleven. Zijn schoonbroer had, vlak voor hun vlucht naar Frankrijk, al zijn politieke karikaturen verbrand... Toevallig vond hij die later gedeeltelijk, via een knipselboek, op een veiling in Antwerpen terug.

- Ik moet zeggen... ik vond ze veel slechter dan ik dacht dat ze waren... Later maakte ik evenwel iets soortgelijks mee. Ik moest in 1947, met een chauffeur en een fotograaf, op reportage naar Baarle-Nassau. Wij stonden daar met de wagen van Gazet van Antwerpen, d.w.z. de wagen stond buiten, wij zaten in 't café. Komt daar een meneer binnen, die zegt:

zijn jullie die heren van Gazet van Antwerpen? Ja, zeggen wij, dat klopt. Die tekenaar, die Winters, die vroeger bij jullie op de Gazet was, leeft die nog? Gelukkig wel, zei Eugene Winters. Kom dan eens even mee naar mijn huis, zei die man, dan laat ik je de verrassing van je leven zien! Ik had, kort voor de oorlog uitbrak, de zeven hoofdzonden, duidelijk afgestemd op de oorlog en tegen de nazi's, in evenveel spotprenten getekend. Die man had deze ingelijst in zijn salon gehangen. Hij had ze van een kennis, die op de Gazet werkte en die ze had meegenomen...

ALS AUTEUR

Eugene Winters is ook als auteur bedrijvig geweest. De L.K. Boekhandel Sint Augustinus uit Curaçao liet ondermeer, in 1944, verschijnen "De Prinses en de drie verborgen schatten", verteld en getekend door Eugene A. Winters. Dit boek dat naar aanleiding van het bezoek van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana aan de Nederlandse Antillen werd uitgegeven, werd op slechts 500 exemplaren in Amerika gedrukt, omdat er in gans Curaçao geen enkele uitgever te vinden was, die in kleuren kon drukken. Jaren later, in 1970, schreef en illustreerde hij zowel "De boom die leerde spreken" als "De droomspiegel", beide bij 't Fonteintje van Jan Melis uitgegeven.

In zijn eerste groot werk, "De Man van Saba", door het Davidsfonds uitgegeven, beschreef hij ironisch-hekelend de avonturen van John Hassell, die zijn stukje droomwereld ontvluchtte, om in Europa ten onder te gaan. Hij loopt overal tegen de lamp en hij haalt allemaal verkeerde dingen uit...

- Dat is normaal voor een man die van een West-Indisch eilandje komt, waar amper 800

mensen zitten, zegt Eugene Winters. Zij kennen de wereld niet. Zij kennen enkel hun eiland en hun Saba. De begrippen, die voor ons normaal zijn, zijn voor hen abnormaal. De kinderen krijgen daar reken-sommetjes te verteren over een trein die van Amsterdam naar Rotterdam raast en over een auto die terzelfdertijd uit de andere richting komt. Ze moeten uitmaken waar beiden el-

Geen blijde intrede voor Khomeini (1979).

kaar kruisen, al weten ze niet eens wat een trein is, en al hebben ze nog nooit, op dit eilandvol-bergpaden, een auto gezien...

Later verscheen "De Nacht".

- Ik schreef dit boek nadat ik een reportage over de priesters-arbeiders in Frankrijk had gemaakt. Ik liet Jean Cassenave, de centrale figuur, in een treinramp omkomen. Ik bedoelde die van Marcinelle. Ik ben daar naartoe geweest voor de krant.

Ik vond dat een afgrijselijke belevens. Al de mensen, die daar aan de hekken stonden te wachten, op iemand die mogelijk al dood was... Ook de priesters-arbeiders hebben op mij een geweldige indruk gemaakt... Ik heb gezien hoe die zich in de armoede storten van de mensen rond hen... Ik sprak met een bisschop, die op de bovenste verdieping op Montmartre woonde. Ik werd er ontvangen in een groot salon. Die

bisschop zat daar op een soort van zetel... Ik was ontgoocheld. Ik zeg, verdorie, dat is er ene van de oude stempel en met die moet ik over de priesters-arbeiders spreken!

Maar later bleek dat hij toch menselijk was.

In "De Nacht", door Heideland Hasselt uitgegeven, heeft Eugene Winters het inderdaad over een priester-arbeider die, tegen het verbod van zijn oversten in, de eenmaal gekozen richting uit koppigheid blijft volgen. Hij kan echter, uit het milieu waarin hij vastgeworteld zit, niet meer los. Hij is, na de akte van ongehoorzaamheid tegenover zijn bisschop, in het huwelijk getreden, al vindt hij later, in de beklemmende maar grootse epiek van zijn dood, de zekerheid over de ongerijmdheid van de twijfel, die zijn leven doorwoerde. "De Nacht" werd later in het Duits vertaald. Het verscheen ook als vervolgverhaal.

Ook "De dolende Cherubijn", dat door het Davidsfonds werd uitgegeven, is een verrassend werk. Op een originele manier laat Eugene Winters een engel op aarde neer. Hij "materialiseert" hem en hij laat hem gekke aardse toestanden zien. Hij schreef "een verhaal met een buitengewone waarachtigheidsklank", zegt A. van Hageland op 26 mei 1963 in "Het Weekblad".

- Wanneer heb je dat allemaal geschreven?
- Ik kwam van de gazet. Ik ging een pintje drinken, wat eten en een beetje werken...

IK DENK DAT EEN KARIKA-TUUR NOGAL MAKKELIJK SPREEKT...

- Door wie worden je spotprenten het best verteerd? wilde ik weten.
- Ik weet het zelf niet... Dat is het gekke ervan... Mijn dochter heeft een kapperssalon in de straat. Ze heeft onder haar cliënteel veel volksmensen. Die volgen dat allemaal in Gazet van Antwerpen en die schijnen daar veel plezier aan te hebben. Ik weet het niet... Ik denk dat een karikatuur nogal makkelijk spreekt tot het publiek... De mensen verstaan die nogal gauw... Neem nu bijvoorbeeld die spotprent over Engeland, met die zelfmoordenaar... Nou, dat soort humor snappen ze wel...
- Ergens ben je... "Amerikaans" qua stijl?
- Dat kan wel. Ik ben een paar keer in Amerika geweest. Ik heb daar bittere ervaringen aan overgehouden. De New York Times bijvoorbeeld heeft jarenlang spotprenten van mij in haar weekend-editie opgenomen, zonder dat ik daar ooit één rooie duit van gezien heb! Eugene Winters deed in 1952, 1954, 1959 en 1961, en onlangs ook in 1979, aan het Salon van de Vlaamse Humor mee. Of hij zich dat eerste salon nog herinnert?
- Inderdaad. En daar kwam ook veel volk naar kijken, maar naderhand ging het een beetje stroef...

Sjahladin en de Wonderlamp (1978).

De kandidaat zelfmoordenaar (1979).

Eugeen Winters, die nog steeds met beide oren aan de radio hangt, duikelt dag aan dag in de buitenlandse kranten. Hij volgt het "schouwtoneel van 't leven" op de voet. Hij is een all-round kunstenaar, die zowel zijn tekenpen als zijn schrijfmachine met wisselend sukses weet te gebruiken.

Hij heeft duizenden spotprenten getekend. Hij heeft artikels gepleegd en boeken geschreven. Hij heeft toneelkritieken gebracht en toneelstukken geschreven, die zowel door het Reizend Volkstheater, als door de KNS en de KVS werden opgevoerd.

Eugeen Winters is de auteur van "Koning David", van "De Man met de Waterkruik", van "Kerstmirakel", van "De gang zonder einde", van "Schoeisels"... Hij schreef ook het Openluchtspel van Edegem... Hij was op véél fronten thuis...

Eugeen Winters staat met zijn

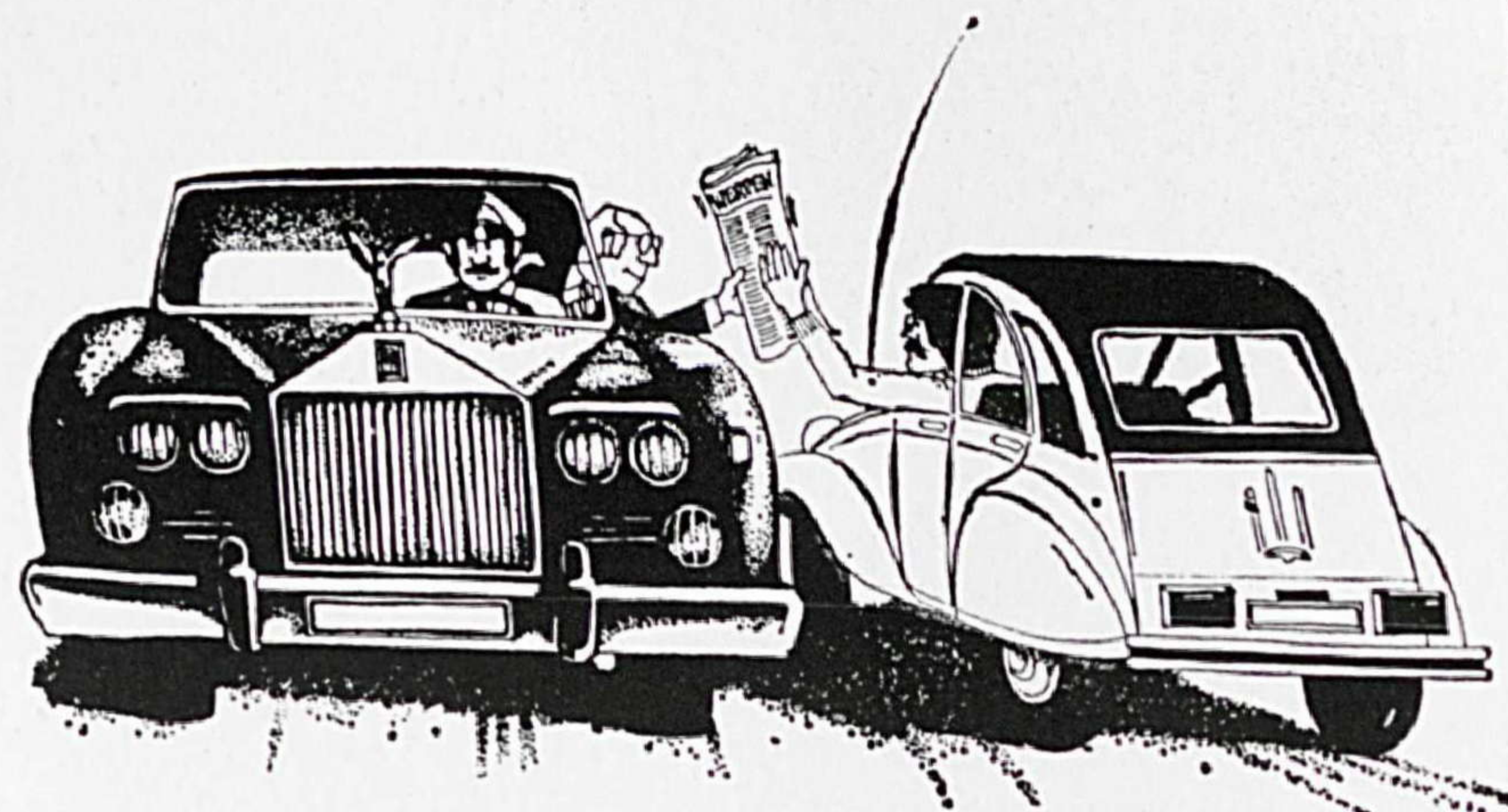
politieke prenten op een schavotje apart. Hij heeft eigenaardige, eigengeaarde karikaturen gemaakt, die zeer persoonlijk waren, of die getuigden van een buitenissige schranderheid in doen en denken. Hij is een meester in het uitspelen van "landen", zoals wij dat in "De gretige hand van Griekenland" (pag. 4), in "De Kolossus van Aden" (pag. 7) en in "De Zelfmoord van Engeland" (pag. 14) zien. Eugeen Winters heeft ons een schat aan politiek prikwerk achtergelaten. Het is een zeer groot deel van zijn leven geweest.

- De politieke prent is eigenlijk een gemakkelijke illustratie voor de doorsnee-lezer, die snapt waar het om gaat en die direkt begrijpt wat er aan het gebeuren is, zegt Eugeen Winters. Die kun je, op deze manier het best met de neus op de feiten duwen, wat men met schrijven veel moeilijker kan...

Eugeen Winters, tweede van Links, tijdens de gelegenheidstoespraak van voorzitter Jozef van Overstraeten, bij de opening van het jongste Salon van de Vlaamse humor (januari 1979).

niemand kan ze missen

U kunt ze geen dág missen:
GAZET VAN ANTWERPEN
met al het nieuws van de wijk en de wereld

Deze brochure werd geschreven door *Karel de Decker* (o Tisselt 20 juni 1932). Debuteerde met gedichten. Volgt al wat er in de wereld van de kartoën gebeurt. Dit kwam tot uiting in "Lachend Vlaanderen", "Jong lachend Vlaanderen", "Joz de Swerts, grondlegger van de Vlaamse humor" en "Georges van Raemdonck, ambassadeur van de Vlaamse spotprentkunst in Nederland", een vijftal dat in de Vlaamse Toeristische Bibliotheek verscheen. Karel de Decker is ook samensteller van de Vlaamse Pocket, die zich "Slalom van de Vlaamse Humor" laat noemen en waarin hij een beeld brengt van een kwart eeuw kartoenkunst in Vlaanderen. Hij ontving de erepenning van de gemeente Schepdaal voor zijn jarenlange inzet voor de kartoënist en hij werd, in 1977, door de Bulgaarse

Volksrepubliek als "eregast" op de Internationale Kartoënale van Gabrovo uitgenodigd. Karel de Decker zetelt in de voornaamste jury's die er in Vlaanderen, bij kartoënwedstrijden (ook in deze van de VTB!), worden samengeroepen. Hij verzorgde tot op heden een honderdtal inleidingen bij kartoënxp'o's. Hij is medewerker aan de Grote Winkler Prins Encyclopedie en aan "De Toerist - De Autotoerist", waarin hij ieder jaar zijn "Alfabetische kijk op één jaar kartoënisme" brengt. Karel de Decker is ook de geestelijke vader van de gemeengoed geworden benaming "Vaartland", die hij op 13 mei 1958 voor het eerst gebruikte, en waarmede de streek om en rond Willebroek wordt bedoeld.

DE VLAAMSE TOERISTISCHE BIBLIOTEEK

die onder dezelfde leiding staat als de bondsbladen "De Toerist" en "De Autotoerist" van de Vlaamse Toeristenbond vzw., resp. Vlaamse Automobilistenbond vzw., Sint-Jakobsmarkt 45-47, Antwerpen, geeft ten minste iedere maand een brochuurtje uit, dat een of ander toeristisch, artistiek of wetenschappelijk onderwerp behandelt, meestal in verband met een "aktualiteit", een of andere gebeurtenis, verjaardag, herdenking, enz.

Stichter-hoofdredakteur: Jozef van Overstraeten.

Hier volgt de lijst van de laatst verschenen nummers:

- 232 - 233. Jozef Lauwers. - De voormalige autofabriek Excelsior te Zaventem.
- 234. Guido de Merre. - Jakob Lodewijk Kesteloot.
- 235. Paul de Ridder. - Jan I, Hertog van Brabant.
- 236 - 237. Leefmilieu en Eigen Schoon. - Grimbergen.
- 238. Laurens van der Schueren. - De Kluiskapel.
- 239 - 240. Luk Lekens. - De V.T.B.-Kunstkring te Gent.
- 241. Karel Berquin. - De Grimminck-route.
- 242. Maarten Westenrode. - Luc-Peter Crombé.
- 243. Joos Florquin. - Ten kloostere van Hugo van der Goes.
- 244. Bart Goovaerts. - Joost van den Vondel, Nederlands grootste dichter.

Kaftontwerp en portret van Karel de Decker hier bovenaan door Eugene Winters, Borgerhout.

Drukkerij van de Vlaamse Toeristenbond.

Uitgever: Vlaamse Toeristenbond vzw., Sint-Jakobsmarkt 45-47, 2000 Antwerpen.

Een abonnement op twaalf achtereenvolgende nummers, verzendingskosten inbegrepen, kost de uitzonderlijke gunstprijz van slechts 300 fr. Losse nummers zijn te bekomen tegen 30 fr. (32 fr. indien toezending over de post moet geschieden) in al de V.T.B.-boekhandels, waar men ook kan inschrijven door giro of storting op de postrekening. De dubbele nummers kosten elk 60 fr. (62 fr. over de post).